

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6421203367
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6421203367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v spore žalobcu: Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, proti žalovaným: 1/ H. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. O. XXX/XX, XXX XX N., 2/ X. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. O. XXX/XX, XXX XX N., obaja zastúpení P. B.. P. D. Q. O., Y. so sídlom F. T. X., XXX XX N. A. M., o žalobe na zaplatenie sumy 973,80 Eur s prísl., na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/41/2021-79 zo dňa 06. apríla 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/41/2021 - 91 zo dňa 11. mája 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v prvom a treťom výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaní 1/, 2/ **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 06.04.2022 v spojení s opravným uznesením zo dňa 11.05.2022 rozhodol tak, že:

„Žalovaní v 1.) a 2.) rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 748,14 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 683,12 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok).

Súd čo do zvyšku žalobu žalobcu zamietá (druhý výrok).

Žalovaní v 1.) a 2.) rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 53,66% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške (tretí výrok).“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 973,80 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 218,95 Eur od 30.04.2021 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 683,12 Eur od 01.10.2018 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanými uzavrel nájomnú zmluvu č. F. dňa 26.11.2010 (ďalej len „nájomná zmluva“), v zmysle ktorej mali žalovaní platiť za prenajaté pozemky ročne nájomné vo výške 1.310,10 EUR, a to v jednej splátke vždy k 15.12 kalendárneho roka, za ktorý sa nájom platí. Žalovaní nezaplatili splátku nájomného za rok 2017 vo výške 218,95 EUR splatnú dňa 29.04.2021 a za rok 2018 vo výške 683,12 EUR splatnú dňa 30.09.2018. Žalovaní nezaplatili ani úrok z omeškania za oneskorenú úhradu faktúry za rok 2018 vo výške 71,73 EUR splatnú dňa 14.02.2021.

3. Okresnú súd vec právne posúdil podľa § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 5 zákona č. 180/1995 Zb. o niektorých ustanoveniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, § 1 ods. 1, § 4 zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskej pôdy, § 663, § 671 ods. 1, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“).

4. Súd prvej inštancie mal v spore preukázané, že žalobca uzavrel so žalovanými nájomnú zmluvu, ktorej predmetom bol prenájom časti EKN parc. č. XXXX v rozsahu X,XXXX ha., kat. úz. N.. Nájomná zmluva bola uzavretá na neurčitý čas, pričom výška ročného nájomného vo výške 1.310,10 EUR, so splatnosťou jednorazovo za kalendárny rok, vždy v termíne do 15.12. kalendárneho roka, na základe faktúry vystavenej prenajímateľom. K ukončeniu nájmu došlo v zmysle Dohody č. XXXXX/XXXX - F. - F.XXXXX/XX.XX zo dňa 13.04.2021 (ďalej len „dohoda“) ku dňu 31.10.2018. Nárok žalobcu pozostával z viacerých čiastočných nárokov, a to z nezaplatenej splátky nájomného za rok 2017 vo výške 218,95 EUR s príslušenstvom, nezaplatenej časti nájomného za rok 2018 vo výške 683,12 EUR s príslušenstvom a nezaplateného úroku z omeškania za oneskorenú úhradu faktúry za rok 2018 vo výške 71,73 EUR.

5. K nároku žalobcu na zaplatenie nezaplatenej splátky nájomného za rok 2017 vo výške 218,95 EUR vzniesli žalovaní námietku premlčania, ktorú prvoinštančný súd vyhodnotil ako dôvodnú. Konštatoval, že nájomné za rok 2018 bolo v zmysle nájomnej zmluvy splatné dňa 15.12.2017, pričom žalobca časť nájomného za rok 2017 vo výške 218,95 EUR fakturoval žalovaným faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.04.2021 splatná dňa 29.04.2021. Uvedená faktúra bola vystavená z dôvodu, že žalobca nájom za rok 2017 vyfakturoval chybne v nižšej sume 1.091,15 EUR. Žalobca podal žalobu až dňa 04.11.2021, čiže po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorý plynula odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať (t. j. po splatnosti nájomného za rok 2017). Okresný súd žalobu žalobcu v tejto časti istiny s príslušným úrokom z omeškania zamietol z dôvodu premlčania.

6. Predmetom sporu bol aj nárok žalobcu na zaplatenie 683,12 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 01.10.2018. Uviedol, že nájomný vzťah skončil v zmysle dohody k 31.10.2018, pričom bolo povinnosťou žalovaných zaplatiť nájom za alikvotnú časť roka 2018, čiže od 01.01.2018 do 31.10.2018 vo výške 1.091,15 EUR, ktorý im žalobca fakturoval faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.08.2018 splatná dňa 30.09.2018. Žalovaní v spore preukázali, že za rok 2018 zaplatili nájomné vo výške 408,03 EUR, a to dňa 06. 12. 2020. Uvedené žalobca nerozporoval. Vo vzťahu k úhrade sumy 400,00 EUR dňa 06.12.2020, súd prvej inštancie zistil, že uvedená úhrada smerovala na zaplatenie časti nájmu z titulu uzavretej inej zmluvy o nájme. Žalovaní ani netvrdili, že zaplatili celú alikvotnú časť nájomného za rok 2018 vo výške 1.091,15 EUR, avšak poukazovali na e-mailovú komunikáciu s vtedajším pracovníkom žalobcu G. M., ktorý im dlh na nájomnom ku dňu ukončenia nájmu vyčíslil na sumu 408,03 EUR. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaní nezaplatili nájom za alikvotnú časť roka 2018 v celkovej výške 1.091,15 EUR v plnom rozsahu, ale len v sume 408,03 EUR, a preto v žalobe žalobcu čo do nároku na zaplatenie sumy 683,12 EUR vyhovel. Žalobca žiadal priznať aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne od 1.10.2018 do zaplatenia, avšak z dohody nevyplýva, že by došlo k zmene pôvodného termínu splatnosti k 15.12 kalendárneho roka. Vzhľadom na to bolo povinnosťou žalovaných zaplatiť žalobcovi nezaplatenú časť nájomného za rok 2018 k 15.12.2018, a preto podľa názoru okresného súdu vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania len od 15.12.2018 a nie ako si uplatnil žalobca od 01.10.2018. Vzhľadom na to priznal žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 683,12 EUR od 15.12.2018 do zaplatenia a nie od 01.10.201 do zaplatenia, čiže nárok žalobcu súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Žalobca si uplatnil aj vyčíslený úrok z omeškania vo výške 71,73 EUR za oneskorenú úhradu faktúry č. XXXXXXXXXXXX suma 408,03 EUR splatná dňa 30.09.2018 zaplatená dňa 11.12.2020, čo predstavuje 803 dní omeškania. Uvedenú sumu fakturoval žalovaným faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.01.2021 splatná dňa 14.02.2021. Okresný súd priznal žalobcovi nárok len v časti, a to vo výške 65,02 EUR a vo zvyšku žalobu zamietol. Uviedol, že žalobca mal správne určiť splatnosť faktúry č. XXXXXXXXXXXX dňa 15.12.2018 v a teda omeškanie žalovaných s úhradou sumy 408,03 EUR trvalo od 15.12.2018 do 11.12.2020, ktorému časovému obdobou zodpovedá vyčíslený úrok z omeškania vo výške 65,02 EUR.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vypočítal žalobcu vo výške 53,66% (76,83% - 23,17%).

9. Proti prvému výroku rozsudku, ktorým bola žalovaným uložená povinnosť zaplatiť sumu 748,14 EUR s príslušenstvom a tretiemu výroku rozsudku - závislému výroku o trovách konania podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/ (ďalej tiež aj „odvolatelia“), a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a f) CSP. Žiadali, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Podľa názoru odvolateľov z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nevyplývalo, že by žalobca voči nim evidoval pohľadávku na nájmomnom za obdobie kalendárneho roka 2018, resp. za akékoľvek obdobie trvania nájmu založeného nájomnou zmluvou. Uviedli, že ak žalobca s nimi chcel ukončiť nájomný vzťah, tak ak nemohol urobiť dohodou, ak by mali peňažné záväzky voči žalobcovi. V tomto smere poukázali aj na výpoveď svedka G. U. M. ako aj na emailovú komunikáciu s týmto svedkom a na výpis z internetovej stránky Centrálného registra pohľadávok. Mali za to, že ani zo skutkových vyjadrení ako aj z predložených dôkazov žiadnym spôsobom nevyplýva, že by žalobca evidoval voči nim peňažnú pohľadávku ako aj jej prípadnú výšku. Poukázali na to, že žalobca nevedel kvalifikovane v priebehu celého súdneho konania súdu prvej inštancie objasniť akým výpočtom dospel k vymáhanej sume, v ktorom smere poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Cob/57/2020 zo dňa 24.03.2021. Skutočnosť, že zaplatili alikvotnú čiastku za rok 2018 nemá za následok existenciu a legitímnosť žalobcom uplatňovanej pohľadávky, pričom analogicky poukázali aj na názor nachádzajúci sa v rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 21Co/358/2015 zo dňa 22.09.2016.

11. V závere odvolania poukázali na arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a na právo na spravodlivý súdny proces vyjadrený v nimi citovaných rozhodnutiach ESLP, ale aj s odkazom na judikatúru Ústavného súdu SR.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Žalovaní v odvolaní iba zopakovali svoje argumenty nachádzajúce sa v predchádzajúcich podaniach a nepredložili žiadne nové alebo ďalšie dôkazy potvrdzujúce ich tvrdenia. Okresným súdom priznaný nárok považoval za korektný a z predložených dôkazov dostatočne preukázaný, pričom akceptoval výrok súdu o premlčanej časti uplatňovanej pohľadávky.

13. V rámci odvolacej repliky odvolatelia zotrvali na všetkých svojich argumentoch a stanoviskách v nimi podanom odvolaní ako aj v priebehu prvoinštančného konania a rovnako zotrvali aj na svojom odvolacom návrhu. Uviedli, že žalovaný (správne malo byť „žalobca“) vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli dôvodom na to, aby sa od svojich argumentov odstupom času akokoľvek odchýlili.

14. Žalobca sa k odvolacej replike odvolateľov nevyjadril.

15. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny, a to aj v závislom výroku o trovách konania.

16. Podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Žalovaní ako odvolatelia v prvom rade namietali, že okresný súd nesprávnym procesným postupom im znemožnil, aby uskutočňovali svoje procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V podanom odvolaní však žalovaní žiadnym spôsobom nešpecifikovali a neuviedli, v akých konkrétnostiach malo dôjsť k porušeniu ich procesných práv zo strany súdu prvej inštancie do takej miery, že by malo dôjsť k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd považuje primárne za potrebné uviesť, že z judikatúry ESLP a ÚS SR vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 383/06). Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca

domáha, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Napriek tomu, že žalovaní nešpecifikovali procesné porušenie odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku nezistil, že by zo strany okresného súdu došlo k akýmkoľvek procesným pochybeniam, a rovnako odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá právnej úprave v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V danom prípade, podľa názoru odvolacieho súdu, k takej žalovanými namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie nedošlo, pričom považuje za potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené „stranami konania“, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

18. Rovnako ani ďalší žalovanými prezentovaný dôvod nesprávnosti prijatých záverov okresného súdu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP nebol daný. Z hľadiska skutkového odvolací súd považuje za potrebné k vymedzenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP uviesť, že rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne, a to aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého dokazovanie v civilnom konaní prebieha vo viacerých fázach, navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Samotné navrhovanie vykonania dôkazov je nie len právom, ale zároveň aj povinnosťou strán konania, pričom len súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykonaná, a ktorý naopak nie a následne tieto vyhodnocuje jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti jedine súd. Odvolacím súdom nebol zistený taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov, čoho následkom by bola nesprávnosť skutkových zistení.

19. V konaní nebolo sporné, že medzi odvolateľmi ako nájomcami a žalobcom ako prenajímateľom, bola uzatvorená nájomná zmluva, predmetom ktorej bol prenájom časti parcely registra C KN č. XXXX . - N. o výmere X.XXX m², podľa prílohy č. X nájomnej zmluvy. Žalovaní boli povinní za predmet nájmu platiť ročné nájomné vo výške 1.310,10 EUR (0,33 EUR/m² x 3.970 m²), splatné vždy k 15.12. kalendárneho roka, pričom nájomné mali žalovaní platiť na základe faktúry vystavenej žalobcom.

20. Je síce pravdou, že prvoinštančný súd nesprávne konštatoval, že ku skončeniu nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými malo dôjsť dňa 31.10.2018, nakoľko uvedená skutočnosť z obsahu dohody nevyplýva. V zmysle čl. II bod 1 dohody bolo jej predmetom ukončenie nájomnej zmluvy ku dňu účinnosti dohody, pričom v súlade s čl. III bod 4 dohody, dohoda nadobudla účinnosť v súlade s § 47a OZ dňom nasledujúcim po dni zverejnenia. Z centrálného registra zmlúv (www.crz.gov.sk <..) ako verejného registra vyplýva, že dohoda bola zverejnená dňa 13.04.2021, a teda ku skončeniu nájomného vzťahu v zmysle došlo dňa 14.04.2021

21. Z dohody taktiež vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že prenajímateľ bude nájomcom fakturovať nájomné len do 31.10.2018. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 683,12 EUR, ako nárok na zaplatenie zvyšnej časti neuhradenej faktúry č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bolo žalovaným fakturované nájomné za alikvotnú časť roka 2018. Z predmetnej faktúry vyplýva, že žalobca žalovaným vyfakturoval alikvotnú časť nájomného za rok 2018 vo výške 1.091,15 EUR. Z citovanej faktúry síce vyplýva, že by malo ísť o nájomné k 30.09.2018 (t. j. 9 mesiacov roka 2018), avšak je zrejmé, že ide o alikvotnú časť nájomného k 31.10.2018 v zmysle dohody (t. j. 10 mesiacov roka 2018), avšak v konečnom dôsledku žalobca si uplatnil o niečo menej ako mohol (10mesiacov :12 mesiacov x 1.310,10 EUR = 1.091,75 EUR). S ohľadom na dohodu, tak žalobca preukázal svoj nárok na zaplatenie alikvotnej časti nájomného za rok 2018, pričom predložil aj prehľad úhrad (č. I. 12 spisu), z ktorého vyplýva, že odvolatelia dňa 11.12.2020 vykonalí úhradu vo výške 408,03 EUR na nájomné za alikvotnú časť roka 2018 (fakturované faktúrou č. XXXXXXXXXXXX), a to vo výške 1.091,15 EUR. Rozdiel tak predstavuje žalobcom uplatnený nárok vo výške 683,12 EUR (1091,15 EUR - 408,03 EUR). Odvolatelia nepreukázali, žeby z ich strany došlo k úhrade čo i len časti tejto zvyšnej sumy nájomného, čím by spochybnili žalobcov nárok. Okresný súd správne v zmysle nájomnej zmluvy v spojení s dohodou ustálil dobu splatnosti nájomného k 15.12 kalendárneho roka, na základe čoho následne priznal žalobcovi aj nárok na kapitalizované úroky v menšej výške, keďže žalobca si ich uplatnil v konaní nesprávne podľa

splatnosti vyššie citovanej faktúry, a to napriek tomu, že zmluvná splatnosť nájomného nebola dohodou dotknutá.

22. Názor odvolateľov, že by žalobca s nimi nemohol ukončiť nájomný vzťah z dôvodu existencie dlhu na nájomnom je nesprávny. Zo žiadneho právneho predpisu (napr. zákona č. 180/1995 Z. z.) nevyplýva, že žalobca by nemohol skončiť nájomný vzťah v prípade dlžného nájomného dohodou. Už samotná nájomná zmluva pripúšťa skočenie nájomného vzťahu dohodou (čl. VII. bod 1 písm. a) nájomnej zmluvy). V konaní nebolo sporné, že ku skončeniu nájomného vzťahu došlo na základe dohody, pričom skutočnosť, že odvolatelia nezaplatili časť nájomného bola vecou žalobcu, ktorý evidoval pohľadávku na nájomnom voči žalovaným a tejto sa následne musel oprávnené domáhať súdnou cestou. Dôvod, pre ktorý si žalobca ako veriteľ nevymáhal svoju pohľadávku už skôr spočíval výlučne na rozhodnutí samotného žalobcu, ktorý sa sám rozhodne, či bude alebo nebude si uplatňovať svoju pohľadávku. Žalovaným neprináleží hodnotiť, kedy si mal alebo nemal žalobca uplatniť svoj nárok. Jediná vec, ktorá by mohla ovplyvniť možnosť priznania nároku, by spočívala v jeho premlčaní, čo však s ohľadom na vykonané dokazovanie a právne posúdenie k súdom priznanému nároku preukázané nebolo. Taktiež v prípade, ak pohľadávka nebola evidovaná v Centrálnom registri pohľadávok, neznamená, že pohľadávka neexistuje. Žalobca v konaní jednoznačne preukázal, že medzi stranami sporu bola uzatvorená nájomná zmluva, že k skončeniu nájomného došlo na základe dohody s tým, že nájomné boli žalovaní povinní zaplatiť len za alikvotnú časť mesiaca 2018, pričom uhradili len časť nájomného vo výške 408,03 EUR a zvyšná časť nájomného vo výške 683,12 EUR bola neuhradená, a preto nárok žalobcu v tejto časti bol dôvodný. Žalovaní žiadnym spôsobom nespochybnili ani nárok žalobcu na kapitalizovaný úrok z omeškania a úroky z omeškania z dlžnej sumy, pričom okresný súd pri priznaní tohto nároku správne vychádzal z ust. § 3 ods. 1 nariadenia (v znení účinnom do 31.01.2013) v spojení s § 10c nariadenia (v znení účinnom od 01.02.2013).

23. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, a riadne odôvodnené v zmysle § 220 CSP, a preto nemôže byť arbitrárne. Pretože vo svojom odvolaní žalovaní neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by neboli preskúmané súdom prvej inštancie, resp. ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav alebo porušenie procesných práv žalovaných odvolacím súdom, z týchto dôvodov potom odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu, t. j. v prvom a treťom výroku rozsudku v spojení s opravným uznesením v súlade s §387 ods. 1, 2 ako vecne správne potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.